

Niets doen is geen optie, want...

Bert Griffioen

Bij dit thema moet ik denken aan de gesprekken en discussie over de deelname van Israël aan het songfestival. Het is ingewikkeld, want ik zou niet willen dat zoiets moois als kunst, en muziek, wat zoals jullie weten mij en velen met mij na aan het hart ligt worden ingezet als politiek wapen.

Het ligt op eenzelfde vlak als wanneer het om de sport gaat, zoals voetbal, en er wordt opgeroepen een regenboog band te dragen om de arm, in verband met homofobie gedrag, en politiek, ook daar wenst niemand van sport een politiek wapen te maken.

De werkelijkheid waarin we leven, en de omstandigheden van betrokken groepen, en mensen van allerlei kleur soort en komaf, en hun onmenselijke grove en beschadigende behandeling, -om het maar kort samen te vatten – verlangt van ons dat er keuzes gemaakt worden, en kleur bekend wordt. Want niets laten blijken maakt sporters of zangers, maakt media en de geldschietters ervan schuldig.

Gezien vanuit de mensen, of het volk dat onder dit soort grensoverschrijdend gedrag lijdt, (door oorlogshandelingen, geweld, agressie, discriminatie) maakt deelname aan dit soort evenementen als je niets te laten blijken van je onrust, je mening over dat ongewenste gedrag mede schuldig.

Wie niets zegt, of niets laat blijken, niets doet, geen verzet laat blijken laat zich mee drijven in de stroom van de zwijgende middenmoot. Dat die middenmoot, die zich normaal gesproken niet gauw uitspreekt, wel degelijk van belang is en in beweging komt, heeft ze misschien zelf nog veel te weinig bewust! Er kan geen kool en geit gespaard worden; dan wordt de kool opgevreten, want de sterkste heeft meer dan de halve wereld in de macht. Dan wordt dus de zwijgende middenmoot van mensen een schuldig landschap, want je kunt niet zeggen dat je er niet van wist.

Het valt niet mee om een God te hebben,
die we als christenen kregen ingefluisterd door de synagoge
die zich uitsprekt en zegt;- ons samen met Jona oproept:
om ons eveneens onomwonden uit te spreken waar een stad vol ellende,
tot bekering moet komen, omdat haar nood stijgt tot in de hemel, en
zeurt aan Gods oren; zo ernstig dat het de Eeuwige wakker doet liggen
en uit de slaap houdt,
daar moet je spreken; oproepen tot een wending.
Niet vanuit eigen belang, maar omdat het om belang gaat van mensen,
van humaniteit,
want daarom gaat het in je leven met elkaar.

Ik denk: de titel vandaag van niets **doen**, moet worden verschoven naar:
niets zeggen is geen optie, zwijgen is geen optie. Zwijgen is niet
onschuldig; zwijgen maakt schuldig, wie zwijgt laat een grote kwetsbare
groep in de steek, en doet zo traag als de politiek.

In de protestantse kerk nederland (PKN) moeten we meer en duidelijker
spreken en kleur bekennen als het gaat om grensoverschrijdend gedrag
van leiders en dictators.
Zeker als die menen God aan hun kant te hebben.

Niet spreken is geen optie.
Spréken is dé optie!